

Omyly.

Hledaje pozvedá tak mnohý člověk zrak ke Světlu a Pravdě. Jeho přání je veliké, avšak velmi často mu schází vážné chtění! Více než polovina všech hledajících není opravdová. Přinášejí své vlastní hotové mínění. Mají-li také jen trochu na tom něco změnit, tak odmítnou mnohem raději všechno pro ně nové, i kdyby v tom spočívala Pravda.

Tisíce tím musí klesnout, protože v zapletení do svého mylného přesvědčení si podvázaly volnost pohybu, kterou potřebují k záchraně rozmachem vzhůru.

Vždy je tu pohotově část těch, kteří se domnívají, že všechno správné již pochopili. Nehodlají po tom, co vyslechli a přečetli, také provést přísné zkoumání **sebe**.

K takovým přirozeně **nemluvím!**

Nemluvím také k církvím a stranám, řádům, sektám a sdružením, nýbrž pouze ve vsí prostotě k **člověku** samotnému. Je mi vzdáleno, abych něco stávajícího bořil; neboť budu, doplňuji až doposud neřešené otázky, které v sobě musí nést každý, jakmile jen trochu přemýšlí.

Pro každého posluchače je nezbytná jen jedna základní podmínka: Vážné hledání Pravdy. Má v sobě zkoumat a nechat ožít **slova**, avšak nedbat na řečníka. Jinak nebude mít žádný užitek. Pro všechny, kteří o to **neusilují**, je jakýkoliv obětovaný čas předem ztracen.

Je neuvěřitelné, jak naivně chce největší část všech lidí zůstat křečovitě nevědomou o tom, odkud přicházejí, co jsou a kam jdou!

Zrození a smrt, neoddělitelné póly veškerého pozemského bytí, by neměly pro člověka představovat žádné tajemství.

V názorech, které chtějí objasnit jádro podstaty člověka, spočívají rozpory. Je to následek chorobného velikášství pozemšťanů, kteří se opovážlivě vychloubají, že jejich jádro podstaty je **Božské!**

Pohledte na lidi! Můžete v nich nalézt Božské? Toto pošetilé tvrzení by se muselo označit za rouhání se Bohu, protože znamená strhávání Božského.

Člověk nenese v sobě ani nejmenší část Božského!

Tento názor je jen chorobná vychloubačnost, která má jako příčinu pouze jen vědomí nemožnosti pochopení. Kde je člověk, který může čestně říci, že se mu takováto víra stala také přesvědčením? Kdo jde vážně do sebe, musí to odmítnout. Zcela přesně cítí, že je to jen touha, přání nést v sobě Božské, avšak ne jistota! Mluví se zcela správně o Boží jiskře, kterou v sobě člověk nese. Tato **jiskra** Boží je však **duch!** On není však částí Božství.

Výraz jiskra je zcela správné označení. Jiskra se vyvíjí a vylétne, aniž si bere s sebou nebo v sobě nese něco z podstaty původce. Tak i zde. Boží **jiskra** sama není Božská.

Kde se nalézají takovéto chyby již vzhledem k **původu** bytí, tam **musí** selhat celý vývoj! Mám-li stavět na falešné půdě, musí jednou zakolísat celá stavba a přijít zřícení.

Původ přece dává **oporu** pro celé bytí a vývoj každého jednotlivce! Kdo se však snaží, jak je zvykem, sahat daleko nad původ, sahá do pro něj nepochopitelného, a ztrácí tím ve zcela přirozeném dění každou oporu.

Když například sahám po větvi stromu, který má stejnorodost svými pozemskými vlastnostmi s mým pozemským tělem, získávám v této větvi oporu a mohu se po ní vyšvihnout vzhůru.

Sáhnu-li však nad tuto větev, tak nemohu nalézt v těchto jinorodých vlastnostech vzduchu žádný opěrný bod, a ... proto také nemohu vzhůru! To je přece jasné.

Přesně tak je tomu s **vnitřní** podstatou lidí, která se nazývá duše a její jádro duch.

Chce-li mít tento duch nutnou oporu ze svého původu, kterou potřebuje, tak se nesmí samozřejmě snažit uchytit se v Božském. To je pak nepřirozené; neboť Božské leží příliš daleko nad ním a je zcela jiných vlastností!

A přece ve své domýšlivosti hledá spojení na tom místě, které nikdy nemůže dosáhnout, a přerušuje tím přirozené dění. Jako překážející **hráz** staví se jeho falešné přání mezi něj a pro něj nutný příliv síly z prapůvodu. Sám se od něj odřízne.

Proto pryč s takovými to bludy! Teprve pak může lidský duch rozvinout svou plnou sílu, kterou ještě dnes nevšímavě přehlíží, a bude tím, čím být může a má, **pánem ve stvoření**! To však znamená, že jen ve stvoření, a ne stojící **nad** ním.

Jen **Božské** stojí nade vším stvořením. —

Bůh sám, prapůvod veškerého bytí a života, je, jak již slovo říká, Božský! Avšak člověk, jak také není neznámo, je stvořen z **Jeho Ducha!**

Člověk není tedy bezprostředně z Boha, nýbrž z Jeho Ducha! Božské a duchovní není totéž, Duch je **vůle** Boží. Jen z této **vůle** povstalo **prvotní** stvoření, avšak ne z Božského! Přidržme se přece této jednoduché skutečnosti, která dává možnost snazšího pochopení.

Představme si však jednou pro srovnání vlastní vůli. Ona je aktem, avšak ne částí člověka, jinak by se musel člověk časem rozplynout ve svých mnohých činech vůle. Nic by z něho nezůstalo.

Nejinak je tomu také u Boha! Jeho vůle stvořila ráj! Jeho vůle je však Duch, který se označuje jako „Duch Svatý“. Ráj byl opět také jen **dílem** Ducha, a ne částí z něj samotného. V tom spočívá nové odstupnění směrem **dolů**. Tvůrčí Duch Svatý, tedy živoucí Vůle Boží, nevešel do svého stvoření. Nevložil také do něj část ze sebe, nýbrž zůstal sám zcela **mimo** stvoření. To je uvedeno v Bibli již zcela jasnými a zřetelnými slovy: „**Duch** Boží vznášel se **nad** vodami“, ne tedy Bůh osobně! To je konec konců rozdíl. Člověk sám nenese tedy v sobě také nic z Ducha Svatého, nýbrž jen z **ducha**, který je dílem Ducha Svatého, jeho aktem.

Namísto toho, aby se lidé zabývali touto skutečností, chtějí zde již s veškerou silou vytvořit mezeru! Zamysleme se jen nad známým názorem o **prvotním** stvoření, o ráji! Měl být bezpodmínečně na této zemi. Malý lidský rozum stáhl tím dění nutných milionů let do svého úzkého okruhu omezeného na prostor a čas a postavil sebe jako střed a osu veškerých

světových událostí. Následkem toho bylo to, že tím ihned ztratil cestu ke skutečnému východisku života. Namísto této jasné cesty, kterou nemohl již více přehlédnout, musela být nalezena v jeho náboženském názoru náhražka, pokud sám sebe nechtěl označit za původce celého bytí a života a tím **za Boha**. Tuto náhražku poskytoval mu doposud výraz „víra“! A na slovo „víra“ stůně od té doby celé lidstvo! Ba ještě více, toto nepoznané slovo, které mělo všechno ztracené nahradit, stalo se mu úskalím, které přivodilo úplné ztroskotání!

S vírou spokojí se jen každý **lenoch**. Je to také víra, na které se mohou zachytit **posměvači**. A slovo „víra“, **falešně** vykládané, je překážkou, která se dnes klade lidstvu jako brzda na cestu k dalšímu postupu.

Víra nemá být pláštikem, který velkoryse zastírá veškerou lenost v myšlení a který se pokládá na ducha člověka jako příjemně ochromující spavá nemoc! Víra se má ve skutečnosti stát **přesvědčením**. Přesvědčení však vyžaduje život, nejostřejší zkoumání!

Kde zůstala také jen **jediná** mezera, **jediná** nevyřešená záhada, tam je přesvědčení věcí nemožnou. Žádný člověk proto nemůže mít pravou víru, pokud v něm zůstala nevyřešena jediná otázka.

Již slovo „slepá víra“ dává poznat cosi nezdravého!

Víra musí být **živá**, jak Kristus kdysi již vyžadoval, jinak nemá žádný účel. Živoucnost však znamená hýbání se, uvažování a také zkoumání! Ne však tupé přijímání cizích myšlenek. Slepá víra znamená přece zjevné nepochopení. Avšak čemu člověk

nerozumí, nemůže mu přinášet duchovně také žádný užitek, neboť v nepochopení nemůže se to v něm probudit k životu.

Avšak to, co v sobě neprožije úplně, nemůže si také nikdy osvojit! A jen to, co je mu vlastní, povznese ho vzhůru.

Konec konců nemůže také nikdo vkročit na cestu a jít po ní kupředu, pokud zejí v cestě velké trhliny. Člověk se musí duchovně zastavit tam, kde nemůže vědomě dál. Tato skutečnost je nevyvratitelná a také lehce srozumitelná. Kdo se tedy chce duchovně dostat kupředu, takový ať se probudí!

Ve spánku nikdy nemůže svou cestou dojít ke Světlu Pravdy! Také ne s páskou nebo závojem před svým zrakem.

Stvořitel chce mít své lidi ve stvoření vidoucí. Být vidoucí však znamená být vědoucí! A k věděni se žádná slepá víra nehodí. V takové spočívá jen lenost a pohodlnost v myšlení, avšak žádná velikost!

Výsada schopnosti uvažovat přináší člověku také povinnost **zkoumání!**

Aby se tomu všemu uniklo, snížil se z pohodlnosti velký Stvořitel jednoduše tak, že se Mu připisují činy libovůle jako důkaz všemohoucnosti.

Kdo chce jen trochu myslet, musí v tom opět najít velkou chybu. Akt libovůle podmiňuje možnost odchýlení stávajících přírodních zákonů. Kde však něco takového může probíhat, tam schází dokonalost. Neboť kde existuje dokonalost, nemůže nastat žádná změna. Tím je mylně velkou částí lidstva postavena všemohoucnost Boží takovým způsobem, že by ji měl hluboce

uvažující člověk považovat za důkaz nedokonalosti. A v tom spočívá kořen mnohého zla.

Vzdejte úctu dokonalosti Boha! Pak v ní najdete klíč k nevyřešeným záhadám veškerého bytí. —

Privést k tomu vážně hledající má být mojí snahou. Volné vydechnutí má jít skrze kruhy všech hledajících Pravdu. Nakonec radostně poznají, že v celém světovém dění není žádné tajemství, žádná mezera. A pak ... spatří cestu ke vzestupu jasně před sebou. Je jim zapotřebí po ní jen kráčet. —

Mystika nemá žádného oprávnění v celém stvoření! Není v něm pro ni žádného místa; neboť před lidským duchem má všechno ležet jasně a bez mezer, až zpět k jeho prapůvodu. A tato oblast zahrnuje celé stvoření. Jen co je pak **nad** tímto stvořením, jen Božské samotné, musí každému lidskému duchu zůstat nejsvětějším tajemstvím, protože stojí **nad** jeho prapůvodem, který je ve **stvoření**. Proto také Božské nikdy nepochopí. Ani při nejlepším vůli a největším vědění. V této nemožnosti pochopení všeho Božského spočívá však pro člověka to **nejpřirozenější** dění, které si lze domyslet; neboť nic, jak známo, není schopno překročit rámec složení svého původu. Ani duch člověka! V jinorodém složení spočívá trvalá hranice. A Božské je zcela jiné podstaty než duchovní, ze kterého pochází člověk.

Zvíře se například nikdy nemůže stát člověkem ani při nejdokonalejším duševním vývoji. Z jeho bytostnosti nemůže za žádných okolností vykvést duchovno, které rodí lidského ducha. Ve složení všeho bytostného schází základní duchovní druh. Avšak člověk vzešlý z duchovní části stvoření nemůže se stát nikdy zase Božským, protože duchovní nemá druh Božského.

Lidský duch se sice může vyvinout až k dokonalosti nejvyššího stupně, avšak navzdory tomu musí zůstat vždy **duchovní**. Nemůže proniknout nad sebe do Božského. Jiná podstata tvoří také zde přirozené nikdy nepřekročitelné hranice směrem vzhůru. Hmotnost při tom nehraje vůbec žádnou roli, protože neskrývá žádného vlastního života, nýbrž slouží jen jako obal, poháněný a formovaný duchovním a bytostným.

Ohromná oblast ducha prostupuje celým stvořením. Člověk je proto může, má a musí zcela poznat a pochopit! A svým věděním v něm bude vládnout. Avšak vládnout, dokonce i nejpřísněji vládnout, znamená, správně pochopeno, jen sloužit! —

Na žádném místě v celém stvoření až vzhůru k nejvyššímu duchovnu není odchýlení od přirozeného dění! Již tato okolnost činí přece všechno každému důvěryhodnější. Nezdravá a skrytá bázeň, snaha skrývat se před tak mnohými prozatím ještě neznámými věcmi, odpadne při tom sama od sebe. S **přirozeností** zavane čerstvý proud vzduchu dusným okolím pochmurnějšího přediava mozku těch, kteří chtějí, aby se o nich mluvilo. Jejich chorobně fantastické výplody, které lekají slabé a jimž se posmívají silní, působí směšně a dětinsky hloupě před ujasnělým pohledem, který nakonec svěže a radostně obsáhl nádhernou přirozenost veškerého dění, jež se pohybuje vždy jen v jednoduchých, přímých liniích, které lze zřetelně poznat.

Jednotně je prochází v nejpřísnější pravidelnosti a pořádku. A to usnadňuje každému hledajícímu velký, svobodný výhled až k bodu jeho vlastního východiska!

Nepotřebuje k tomu žádné namáhavé bádání a žádnou fantazii. Hlavní věcí je, aby se držel stranou od všech, kteří ve

zmateném tajnůstkářství chtějí, aby se jejich ubohé a částečné vědění jevílo větším.

Všechno to leží před lidmi **tak** prostě, že tito často právě skrze prostotu nedospějí k poznání, protože předem předpokládají, že velké dílo stvoření by muselo být mnohem těžší a spleťitější.

Přes to klopýtají tisíce lidí s nejlepším chtěním, upínají svůj zrak v hledání vysoko vzhůru a netuší, že potřebují jen jednoduše bez námahy hledět **před** sebe a rozhlížet se kolem. Při tom uvidí, že již svým pozemským bytím stojí na pravé cestě a potřebují jen klidně postupovat kupředu! Beze spěchu a bez námahy, a přece s **otevřeným** pohledem a svobodným, nezúženým smýšlením! Člověk se musí konečně učit, že skutečná velikost spočívá jen v nejprostším a nejprirozenějším dění. Že velikost tuto prostotu podmiňuje.

Tak je tomu ve stvoření i v něm samotném, který ke stvoření patří jako jeho část!

Jedině **jednoduché** myšlení a cítění mu může dát jasnost! Tak prostou, jak ji mají ještě děti! Klidné zamyšlení mu umožní poznat, že schopnost chápání jednoduchosti je totéž co jasnost a také přirozenost! Jedno není bez ostatních vůbec myslitelné. Je to trojzvuk, který vyjadřuje **jeden** pojem! Kdo si ho vezme jako základní kámen svého hledání, ten rychle pronikne mlhavým zmatkem. Všechno uměle vyšroubované se při tom rozplyne v nic.

Člověk pozná, že přirozené dění nesmí být nikde vyloučeno a že na žádném místě není přerušeno! A v tom se

odhaluje také velikost **Boha!** Nezvratná živoucnost samočinně tvořící vůle! Neboť přírodní zákony jsou neúprosnými Božími zákony, všem lidem neustále viditelné před jejich zrakem, důrazně k nim mluvící, svědčící o neochvějně velikosti Stvořitele, o zákonitosti bez výjimek! Bez výjimek! Neboť ze semena ovsa může vzejít opět jen oves, ze semena pšenice rovněž jen pšenice, a tak dále.

Tak je tomu také v onom prvotním stvoření, které jako vlastní dílo Stvořitele stojí Jeho dokonalosti nejbližší. Tam jsou základní zákony zakotveny tak, že, hnány živoucností Vůle, musely mít za následek v přirozeném dění vznik dalšího stvoření až nakonec dolů k tomuto světovému tělesu. Čím dále se stvoření v dalším vývoji vzdaluje od dokonalosti prapůvodu, tím stává se jen hrubším. —

Chtějme stvoření jednou napřed pozorovat.

Představte si, že veškerý život v něm nese jen dva druhy, lhostejno, v jaké části se nachází. Jeden druh je sebe vědomý, druhý je sebe nevědomý. Povšimnout si těchto dvou odlišností má největší hodnotu! Souvisí to s „prapůvodem lidí“. Odlišnosti dávají také popud k dalšímu vývoji, ke zdánlivému boji. Nevědomé je základem všeho vědomého, avšak ve svém složení je zcela stejného druhu. Uvědomění se je pokrokem a vývojem pro nevědomé. Vlivem společného bytí s vědomým dostává se mu trvalého povzbuzení k tomu, aby se stalo také tak vědomým.

Prvotní stvoření samo, jak se posloupně vyvíjelo dolů, přivedlo tři velká základní odštěpení: jako nejvrchnější a nejvyšší je **duchovní**, prvotní stvoření, ke kterému se připojuje hutnější a tím také těžší bytostné. Nakonec následuje ještě jako nejspodnější

a pro svou největší hutnost nejtěžší velká říše hmotného, která se postupně uvolnila z prvotního stvoření a klesla dolů! Tím zůstalo nakonec jako nejvyšší jen čistě duchovní, protože ve svém čistém druhu ztělesňuje to nejlehčí a nejsvětější. Je to často zmiňovaný ráj, koruna veškerého stvoření.

S klesáním toho, co se stává hutnějším, se již dotýkáme zákona tíže, který je zakotven nejen ve hmotném, nýbrž má účinky v celém stvoření, od takzvaného ráje počínaje až k nám dolů.

Zákon tíže je tak směřodátného významu, že by si to měl každý člověk vštípit; neboť on je hlavní pákou v celkové životní dráze a vývojovém procesu lidských duchů.

Řekl jsem, že tato tíže neplatí jen pro pozemské podstaty, nýbrž působí stejnoměrně i v oněch částech stvoření, které pozemští lidé již nemohou vidět, a proto je jednoduše nazývají oním světem.

Pro snazší pochopení musím **hmotnost** ještě rozdělit do dvou oddílů. Do **jemnohmotného** a **hrubohmotného**. Jemnohmotné je hmotnost, která nemůže být viditelná pro pozemské oko, následkem svého jiného druhu. A přece je to ještě hmotnost.

Tak zvaný „onen svět“ se nesmí zaměňovat s vytouženým rájem, který je jen čistě duchovní. Duchovní nesmí se snad chápat jako „myšlenkové“, nýbrž duchovní je **podstata**, jako je také podstatou bytostné a hmotné. Tento jemnohmotný svět lze tedy nazvat jednoduše oním světem, protože je za hranicí pozemské schopnosti zraku. Hrubohmotné je však tímto světem, vším pozemským, které je viditelné našim hrubohmotným zrakem

následkem stejného druhu.

Člověk by si měl odvyknout dívat se na jemu neviditelné věci jako na nepochopitelné a nepřirozené. **Všechno** je přirozené, dokonce i takzvaný onen svět a od něj ještě velmi daleko vzdálený ráj.

Jako je zde naše hrubohmotné tělo vnímavé vůči svému okolí **stejného** druhu, které proto může vidět, slyšet a cítit, tak přesně je tomu v částech stvoření, jejichž podstata je odlišná od té naší. Jemnohmotný člověk na takzvaném onom světě cítí, slyší a vidí jen své stejnorodé **jemnohmotné** okolí a vyšší, duchovní člověk může cítit opět jen své **duchovní** okolí.

Tak se tu a tam stává, že mnohý pozemský člověk také již svým jemnohmotným tělem, které přece v sobě nese, vidí a slyší jemnohmotnost, dříve než nastane odloučení od hrubohmotného pozemského těla jeho úmrtím. Není v tom naprosto nic nepřirozeného.

Vedle zákona tíže stojí jako spolupůsobící ještě neméně důležitý zákon stejného druhu.

Dotknul jsem se ho již tím, že druh může poznat vždy jen stejný druh. Pořekadlo: „Vrána k vráně sedá, rovný rovného si hledá“ se zdá být odvozeno od prazákona. Vedle zákona tíže se zachvívá celým stvořením.

Třetí prazákon spočívá ve stvoření vedle těchto již zmíněných: zákon vzájemného působení. On způsobuje, že člověk musí sklízet to, co kdysi zasel, a to bezpodmínečně. Nemůže sklízet pšenici, když zaséval žito, nemůže sklízet jetel, když

roztrušoval bodlák. Přesně tak je tomu v jemnohmotném světě. Nemůže nakonec sklízet dobro, když cítil nenávist, a nemůže sklízet radost, kde v sobě živil závist!

Tyto tři základní zákony tvoří mezníky Boží vůle! Jedině ony jsou to, které samočinně přivozují lidskému duchu odměnu nebo trest, v neúprosné spravedlnosti! Neúplatné takovým způsobem, v nejpodivuhodnějších a nejjemnějších odstupněních, že v ohromném světovém dění není možná myšlenka té nejmenší nespravedlnosti.

Působení těchto prostých zákonů přivádí každého lidského ducha přesně tam, kam podle svého vnitřního stanoviska také patří. Omyl je při tom nemožný, protože působení těchto zákonů se dává do pohybu jen vlivem **nejvnitřnějšího** stavu člověka, avšak v každém případě se také bezpodmínečně do pohybu dává! Působení tedy podmiňuje jako páku k uvedení do činnosti **v** člověku se nacházející čistě duchovní sílu jeho **cítění**! Všechno ostatní zůstává pro to bez účinku. Z tohoto důvodu je jediné a pouze skutečné **chtění, cítění** člověka směrodatné pro to, co se pro něj musí vyvinout v jemu neviditelném světě, do kterého musí vejít po své pozemské smrti.

Zde nepomůže žádné předstírání, žádný sebeklam. Musí pak bezpodmínečně sklízet to, co ve svém **chtění** zaséval! Dokonce chtění určuje přesně podle své síly nebo slabosti také to, zda uvede do pohybu více či méně stejnorodých proudů jiných světů, lhostejno, zda je to nenávist, závist nebo láska. Je to zcela přirozené dění, v největší prostotě, a přece přísného účinku neúprosné spravedlnosti!

Kdo se pokusí vážně se vmyslet do těchto dějů onoho

světa, pozná, jaká neúplatná spravedlnost spočívá v tomto samočinném působení, a již v tom spatří nepochopitelnou velikost Boží. On nepotřebuje zasahovat, poté co do stvoření, a to dokonale, vložil svou vůli jakožto zákony.

Kdo stoupaje vzhůru přichází opět do říše ducha, ten je očištěn; neboť před tím musel projít samočinnými mlýny Boží vůle. Jiná cesta do blízkosti Boží nevede. A **jak** působí mlýny na lidského ducha, řídí se podle jeho předešlého vnitřního života, podle jeho vlastního **chtění**. Mohou ho blahodárně nést do světlé výše, avšak stejně tak ho také mohou strhnout bolestně dolů, do noci hrůzy, ba dokonce až do úplného zničení. —

Uvažujme, při pozemském zrození přináší si k inkarnaci dozrálý lidský duch již jemnohmotný plášť nebo tělo, které potřeboval při svém putování jemnohmotností. Ono mu zůstává také v pozemském bytí jako pojítko s pozemským tělem. Zákon tíže uplatňuje svůj hlavní účinek vždy na tu nejhutnější a nejhrubší část. V pozemském bytí tedy na pozemské tělo. Odpadne-li však toto úmrtím, tak se opět uvolní jemnohmotné tělo a podléhá v tomto okamžiku bez ochrany jakožto nyní nejhrubší část tomuto zákonu tíže.

Jestliže se říká, že duch si vytváří své tělo, tak je to pravdivé vzhledem k tělu jemnohmotnému. Základem k tomu je vnitřní uzpůsobení člověka, jeho přání a jeho skutečné chtění. Chtění skrývá sílu formovat jemnohmotné. Vlivem touhy po nízkém nebo jen po pozemských požitcích stává se jemnohmotné tělo hutnější a tím těžší a temnější, protože naplnění takového přání spočívá v hrubohmotnosti. Člověk se tím sám poutá k hrubému, pozemskému. Jeho přání táhne jemnohmotné tělo za sebou, to znamená, že bude vytvořeno tak hutně, že se bude

tomuto pozemskému svými vlastnostmi blížit, jak jen to je možné, v čemž spočívá jediná vyhlídka na možnost zúčastnit se pozemských požitků nebo vášní, jakmile odpadlo hrubohmotné pozemské tělo. Kdo po tom touží, musí klesat v zákonu tíže.

Avšak jiné je to u člověka, jehož smýšlení je směřováno hlavně k vyššímu a ušlechtlejšímu. Zde má chtění samočinně za následek lehčí jemnohmotné tělo a tím také světlejší, aby mohl přijít do blízkosti všeho toho, co tento člověk má jako cíl svého opravdového přání! Tedy k čistotě světlých výšin.

Vyjádřeno jinými slovy: Jemnohmotné tělo v pozemském člověku je příslušným cílem lidského ducha vyzbrojeno takovým způsobem, že po úmrtí pozemského těla může jít tomuto cíli vstříc, lhostejno, jakého je druhu. Zde si skutečně duch vytváří tělo; neboť jeho chtění, které je duchovní, v sobě nese také sílu podmanit si jemnohmotné. Tomuto přirozenému dění se nemůže nikdy vyhnout. To následuje každé chtění, lhostejno, zda mu to je pohodlné či stísnující. A tyto formy na něm zůstávají lpět, dokud je živí svým chtěním a cítěním. Ony ho podporují nebo zdržují; vždy způsobem, který podléhá zákonu tíže. Avšak změní-li se jeho chtění a cítění, tak vzniknou tím ihned jiné formy, zatímco ty dosavadní nedostávají vlivem změny chtění již žádnou potravu, odumírají a musí se rozpadnout. Tím mění člověk také svůj osud.

Jakmile odpadá pozemské zakotvení vlivem smrti pozemského těla, tak klesá tím oddělené jemnohmotné tělo nebo se vznese jako korek vzhůru do jemnohmotnosti, která se nazývá oním světem. Bude podle zákona tíže pevně zachycen přesně na takovém místě, které má stejnou tíži jako on; neboť pak nemůže jít dál, ani nahoru, ani dolů. Zde nalezne také přirozeně všechny stejného druhu nebo všechny stejně smýšlející; neboť stejný druh

podmiňuje stejnou tíží a stejná tíže samozřejmě stejný druh. Jaký byl on sám, takovým způsobem bude muset mezi stejně smýšlejícími trpět nebo se moci radovat, až se vnitřně nově promění a s ním i jeho jemnohmotné tělo, které ho účinkem změněné tíže musí vést dále vzhůru nebo dolů.

Člověk si proto nemůže ani stěžovat, ani nepotřebuje děkovat; neboť je-li pozdvižen ke Světlu, tak je to jeho vlastním stavem, který má za následek nutnost tohoto povznesení, a řítí-li se dolů do temnoty, tak je to opět jeho stav, který ho k tomu nutí.

Avšak každý člověk má důvod velebit Stvořitele pro dokonalost, která spočívá v působení těchto tří zákonů. Lidský duch je tím bezpodmínečně neomezeným pánem vlastního osudu! Proto ho jeho skutečné chtění, tedy nefalšovaný vnitřní stav, musí pozvedat nebo ho musí nechat klesnout.

Jestliže se pokusíte správně si představit toto působení, jednotlivě i zasahujíc navzájem do sebe, tak shledáte, že v něm pro každého spočívá navlas přesně odměřená odměna nebo trest, milost nebo také zatracení, vždy podle něho samotného. Je to nejprostší dění a ukazuje záchranné lano skrze každé vážné chtění člověka, které se nikdy nepřetrhne a nikdy nemůže selhat. Je to velikost takové prostoty, která toho, kdo ji poznal, sráží na kolena před mocnou vznešeností Stvořitele!

V každém dění, ve všech mých závěrech, narážíme neustále jasně a zřetelně stále znovu na působení těchto jednoduchých zákonů, jejichž divuplné zasahování jednoho do druhého ještě musím zvlášť vylicit.

Zná-li člověk toto do sebe zasahující působení, tak má tím

také žebřík ke světlé říši ducha, k ráji. Avšak vidí pak také cestu dolů do temnot!

Nepotřebuje ani sám kráčet, nýbrž je pozdvižen samočinným hnacím soukolím do výše nebo stržen dolů, zcela jak si toto hnací soukolí nastaví svým **vnitřním** životem.

Jeho rozhodnutí zůstává vždy vyhrazeno, kterou cestou se chce nechat nést.

Člověk se při tom nesmí nechat mást posměvači.

Pochybnost a posměch nejsou nic jiného, pokud se díváme správně, než vyslovená přání. Každý pochybovač vyslovuje, aniž by si toho byl vědom, to, co si přeje, a vydává tím své nitro napospas zkoumavým pohledům. Neboť také v popírání, v bránění se, spočívají, lehce poznatelně, hluboce skrytá přání. Je smutné nebo také pobuřující, jaká zanedbanost, jaká ubohost se tu někdy odhaluje, protože právě tím se člověk vnitřně nezřídka strhuje hlouběji než jakékoliv nevědomé zvíře. S těmito lidmi bychom měli mít soucit, aniž bychom však byli shovívaví; neboť shovívavost by při vážném zkoumání znamenala pěstování lenosti. Kdo vážně hledá, musí být šetrný se shovívavostí, jinak si tím škodí nakonec sám, aniž by tím jinému pomohl.

Avšak jásavě s rostoucím poznáním bude stát před zázrakem takového stvoření, aby se vědomě nechal nést vzhůru ke světlým výšinám, které smí nazývat domovem!